

פיר 1 לא תרה כלום

בְּנֵי הַפְּצִיעַ בְּאִיחֹר שֶׁל כִּשְׁעָה וְחֲצִי, אוֹחֲזִ בִידוֹ הָאֶחָת סֶלְקֵל לְתִינוּק, וּבִשְׁנֵייהָ, מְטַרִייהָ שִׁיצְרָה אַחֲרֶיהָ פֶּס דֶּק מִימֵי לְאוֹרֶךְ הַדֶּרֶךְ שֶׁעָבַר.

"סְלִיחָה עַל הָעֵיכוּב", נַחַת הַסֶּלְקֵל בְּסִמּוֹךְ אֱלִי. יָדָיו שֶׁל בְּנֵי סַחְטוֹ אֶת קִדְמַת שַׁעְרוֹ הָאֲדָמוֹנִי וְהַרְטוּב. הַזְקָט שֶׁל הַשְּׁפָרִיץ נִתְּזִי מִים כִּשֶׁהִסְתוּבָב נֶרְגַשׁ לְאוֹרֶךְ הַחֹדֶר. "אֶת לֹא מִתְאַרֶת לַעֲצֹמֶךְ אִיזָה גֶשֶׁם יוֹרֵד בְּחוּץ, מְבוֹל!"

הוא ניגש אל התינוק ששכב בצמוד אלי על מיטת בית החולים - ישן עמוקות הודות למעיל ההדוק שסגר עליו, והרים אותו אל-על כאילו היה כדור בייסבול. "הנה אתה, בוא ניקח אותך הביתה. הגזמת עם המעיל הזה, תמר. הוא רותח מחום!"

התרוממתי באיטיות מהמיטה, מגששת אחרי נעלי הבית שברחו לי מתחתיה. "חשבתי שתבוא בכל רגע", פלטתי בשפל קול.

"מצטער, אך לי זמן לארגן את הבית. חכי ותיראי!"

ניצלתי את הדקה שבה הוא קשר את התינוק בתוך הסלקל כדי לברוח אל חדר האמבטיה.

נשענתי על השיש הלבן והקר והבטתי במראה. ילדה קטנה השתקפה אלי ממנה, צעירה ומבוהלת, בפנים לבנות ובנמשים שהשמש פיזרה עליהן במינון מדויק, והעיניים שלה - מפוחדות עד מוות. עיני תכלת של שמים שמחפשות את החיבור הבטוח אל האדמה, ולא מוצאות.

סחרחורת טלטלה את ראשי הדואב. היא התחילה בשעות הצהריים המאוחרות, אך לא עדכנתי אודותיה איש. שלא יכריחו אותי להישאר כאן עוד יום. מספיק ביקשתי הארכה עד הלילה, כדי לאפשר לבני לסדר ולאבזר את הבית. מי יודע מה מחכה לי שם. אולי עז.

"תמר", נקש בני על הדלת. "את בסדר?"

יצאתי בעודי נתמכת בקיר, לבנה וחיוורת.

"קרה משהו?"

נענעתי בראשי לשלילה. "שום דבר".

"לא", הוא נבעת פתאום, הניח בזהירות את הסלקל עם אוצרנו על הארץ. עיניו חדרו אל השמים התלולים שמצא בי. "תלכי תשטפי פנים. נצא מפה מהר, נקנה לך שוקולטה במכונה".

"לא מתחשק לי כלום". דידיתי אחריו במסדרון המואר, לבושה במעיל הירוק. צעדי המהירים לא הותירו לי ברירה אלא להזדרז אחריו.

דלפק האחיות ניצב לשמאלנו. "שיהיה במזל טוב, נוסעים לאמא?" חייכה אלינו פלורה מכוח העזר מעבר לעגלת החיתולים.

נעצתי מבט אטום בתמונה שעל הקיר. ניו בורן טובל בפרחי לבנדר, מוגן ומוכל.

בני שחרר צחוק שופע. "דווקא לא. לבית שלנו". הסלקל התנווד בעליצות בין ידיו החסונות.

"לבית שלכם?!" חיתול מעומלן נשר מידיה. "אני לא מבינה, זה ילד ראשון, לא? ואתם בסך הכול צעירים מדי! מי יעזור לה?" אצבעה הזדקרה לעברי בפליאה.

"אני". הוא קד לעברה קידה טיפוסית. "בשביל מה יש בעל בעולם אם לא כדי לעזור לאישה?"

"אתם משוגעים", היא מלמלה תוך כדי הנפת ידה בביטול, וקיפלה בחזרה את הבד הלבן. "צעירים בלי שכל".

הד קולה שטיפס באוקטבה ליווה אותנו ביציאתנו מהמחלקה. "רק תעשו לי טובה ואל תחזרו עם התינוק בעוד יומיים עם דלקת ראות, בסדר? תשמרו עליו היטב!"

"מה שתגידי", הוא שחרר קריאה בחזרה.

עד שהגענו אל המעלית, כבר שכח בני מהשוקולטה. הייתי עייפה מכדי להזכיר אותה, ומותשת מכדי לדבר בכלל. המילים של פלורה התערבלו במוחי במעומעם.

לכי תסבירי לה. ספרי לה שאפילו אבא שלך לא הגיע לבקר אותך - לראות את האמא החדשה שהגיחה לאוויר העולם, ולהכיר את התינוק המלאכי שלה.

ספרי לה שהיא לא יודעת כלום. שהלוואי ויכולת לנסוע עכשיו לאמא, להתפנק ולנוח שם כמו שצריך להיות. ספרי לה שאת לא רצויה שם.

אל תספרי. אל תיתני אמון באף אחד.

בחוץ השתוללה הרוח בפראות, שיכורה מחוויית הלילה האפל, מעיפה מטחי גשם שבסך הכול באו לטהר את העולם המזוהם משכבות האבק והחול. בני סוכך עלי במטרייתו הענקית וליווה אותי לכיוון היונדאי הכחולה שלנו.

התמקמנו ויצאנו לדרך. עיניו התמקדו בכביש המוצף, מאחורינו המשיך התינוק לישון ברוגע, ואני השענתי את ראשי לאחור, שותקת.

מגבי הרכב נאבקו בגשם הצולף. "מה יש, תמר?"

שמטתי זרוע על הידית שלימיני. "כלום".

"אז מה זה הפרצוף המסכן הזה?"

בלעתי רוק, שלחתי עיניים מצועפות אל עבר תאורת הרחוב שהזדהרה בעיצומו של החושך. היונדאי התקדמה באופן ברור אל עבר היעד: מסוף האוטובוסים המנומנם שבקצה השכונה.

בני החנה את הרכב אחרי שורת האוטובוסים בסמוך לקרוון שלנו, אך לא כיבה את המנוע.

"תגיד".

שלחתי לעברו חיוך יגע ואישונים כבויים. "תעזוב. זה יעבור. סתם מצב רוח של אחרי לידה. יש דבר כזה?"

"אולי. נבדוק בספר".

המטח הכבד פסק באופן פתאומי עם יציאתנו החוצה, מותיר אחריו אוויר צלול וזך וריח מדגדג של עפר טרי וסלעים ירושלמיים שעברו רחצה.

בני הרכיב את הסלקל על מסגרת העגלה והחל פוסע בביטחון על משטח האבנים הקטנות שריצפו את הדרך אל הקרוון. רעש הגנרטור בישר על חימום הממתין לי בפנים.

רגע לפני שנכנסנו הוא הסתובב אלי, פגש שוב בעיניי. "תמר, כשתרצי - תגיד".

"אני לא". אכזבתי אותו, עפעפיי שלחו רפרוף קצר אל עבר השמים השחורים. "סיכמנו. יש דברים שאסור לדבר עליהם".

שפתיו ננשכו בהבנה. "טוב. מה יש לי להגיד?"

"תגיד שאתה לא כועס", התחננתי. קור עז חדר בבת אחת אל מתחת למעילי הנפוח.

המפתח ננעץ במנועול, פתח דלת.

כך התחלנו את החיים. שני צעירים שמחפשים אושר, מגששים דרך מתוך הערפל, ומצולקים עד עומק הנשמה.